

Наш Лемко

РІК III.

Ч. 2 (50)

Львів, 16-го січня 1936

Виходить двічі в місяць

Адреса: Львів, Руська 18. Тель. 257-90
NASZ LEMKO, LWOW, RUSKA 18.

ЦІНА ЧИСЛА 15 ГР.

ПЕРЕДПЛАТА В КРАЮ:

Річно 3 зол., Піврічно 1'80 зол., Чвертьрічно 1'— зол.
ЗАКОРДОНОМ: Річно 1 1/3 ам. дол. або рівновартість.

Сидомі члени хору в оесі Полонка, коло Бушівська, по середині в Олександр Галушак.

РОСТЕМО.

Закарпатський національний тижневик «Українське Слово» в Ужгороді, що його редагує др. М. Брацкайло, виходить від нового року двічі в тиждень.

Також у Львові часопис «Наш Пратор» при Видавництві «Українська Преса» виходить замість двічі в тиждень — тепер що другий день.

САМОГУБСТВО З НУЖДІ.

В Перемишлі кинувся під коліз Матвій Білшак, літ 20, родом з Видрюго, коло Лютовиск. Причиною самогубства була нужда, бо Матвій мабуть не міг найти собі служби.

УНЕВАЖНЕННЯ ВИБОРУ ВІЙТА

Адміністраційна влада уневажила вибір Юрка Ківерчука на становище вїйта збірної громади Шавне, повіт Сянік і наказала нові вибори.

КРАДІЖ У ЦЕРКВІ.

Перед нашими святами невідомі злочинці вломалися до церкви в Смілянку, пов. Лісько, і вкрали золоту кашу з вїятара та 200 зл. і 40 дол. готівкою. Дивуємось, чому в сьогоднішніх часах не держать гроші в касі, хоч вічно пишеться про вломи та крадежі...

З НОВИМ РОКОМ!

На щастя, на здоровля на той Новий Рік!
Щоб лемківський боляк на сто вітрів утік!..

Дай нам Боже сили, волі, гарту много, Знаня, гаразду і здоровля доброго! Сїйся та родися жито і пшеница, Овес, картопля, горох, всяка пашниця. У stodолі повно і в стайні гоїно. У хаті достаток та у пасіці роїно... Хай з Лемківських осель-бїда вже раз цїзане,

І в поганій славі під тинном сковязане... Хай масла робиться вам повна мисниця,

Щоб сини як дуби, доня як ялиця, Щоб лемко був вбраний а Сруль як той голяк,

Щ Новим Роком бажає Всім —

Степан Вархоляк.

ВКРАВ КОНЯ З ВОЗОМ.

Ярославська поліція арештувала Яна Галіянтю з Перемишля, що вкрав одному господареві в Ярославі коня з возом. Галіянт використав момент, коли господар на хвилину віддалився від воза. З цього наука, щоб ніколи не лишати самопаса коня з возом.

Ой, на річці, на Йордані

Ой, на річці, на Йордані
Золотий хрест вишнваний.
Злетілися ангелоньки,
Взяли Христа на крилонька,
Понесли Го до церковці,
Поставили на престольці.
Взяли в книгах тай читати,
Яке би Му імя дати.
Давуть Йому: «святий Петро»
Мати Божа не злюбила,
Від престолу відступила.
Злетілися ангелоньки,
Взяли Христа на крилоньки,
Понесли Го до церковці.
Поставили на престольці.
Взяли Йому тай читати,
Яке би Му імя дати.
Дали імя: «Ісус Христос», —
Мати Божа се злюбила,
До престолу приступила.

НОВИЙ КАРДИНАЛ ПРИЯТЕ- ЛЕМ УКРАЇНИ.

Єпископ Бодриярі, директор Паркзького Католицького Інституту і знаний вчений, що його недавно іменовано Кардиналом, є відомим приятелем України. З вдячності вибрав єпископа Бодрияра в 1933. році односторонно почесним членом французького Товариства Українознавства в Парижі. Вибір цей прийняв з великим одволенням. Треба надїятися, що на своєму новому становищі Його Еміненція буде і надалі цікавитися долею України та помагати Українцям в зусиллях виборити собі краще Завтра.

Поширюйте

і передплачуйте
„Нашого Лемка!“

Чому маємо читати історію нашого народу

*«Прочитайте знову
Тую славу, та читайте
Од слова до слова;
Не мняйте ніже тилга,
Ніже ті коми».*

Т. Шевченко.

Вже давним-давном казали старіші Римляни, що історія є учителькою життя. Вони уважали, що нарід, який не хоче робити в житті помилок, мусить знати свою минувшину, мусить знати, як жили й вмирали, за що боролася й до чого стремилі його предки. Ця високоумра думка має велике значіння й для поневоленого й обездоленого українського народу, а пізнати свою рідну історію, являється у нас просто konieczно.

Що дає й чого вчить нас наша історія?

Розчитуючись в нашій минувшині, ми пізнаємо першазове, що український нарід це не яесь мале, незаметне лем'я, з яким ніхто ніколи не читався, на якого не звертали уваги, що приотилося на малому клаткуці землі, але, що це великий нарід з більше, як тисячелітною історією, що заселено простір більший, як сьогоднішня Німеччина, якого етнографічні границі простягаються від польських болот на півночі до карпатських розворів і поза них на півдні, від далекого Закарпаття та Засиня на заході, до ріки Волги на сході; що вже на досвітах історії цей нарід створив велику і могутню Державу, що про її силу слава лунала в цілому світі, якої боялися й перед якою држжали вороги, якої володарі — українські князі прибивали на знак побди щити на воротах багатого Царгороду та в далеких походах черпали золотим шоломом воду з Дону та Дунаю.

Ми бачимо, що цей нарід, поставлений долею на грані двох світів, культурного заходу й диного, варварського сходу, сотиням літ зводив завзяті бої зі степовими, азійськими ордами, засвоюючи своїми грудьми вхід у Європу, яка за цим заборолем, не наче за охоронною стіною, могла лєкати й розвивати свою високу культуру й цивілізацію. А жолі відтак той нарід знімєтся й підупав, коли провалилась його держава і він став погнемом сусідів, що здавня зазіхали на його багачі землі, то хоч битий лихоліттям, хоч поневолений віками, хоч зрадений і опущений провідниками верстами, він не агнував, а крипівся і раз-у-раз піднімався, щоб збройною рукою добиватися своїх прав.

Читаючи сторінки нашої рідної історії, ми стаємо горді з приналежності до українського народу. Чейже багато було на світі великих і жо-

гутніх народів, а сліду по них не осталося і пам'ять про них загинула. Яка велика сила і відпорність криється у того народу, коли нікі заходи ворогів не стерли його з лиця землі, коли він пережив стільки нещастій і лихоліття?

Застановляючись над нашою бувальщиною, ми доходимо до тієї правди, що нарід на протязі довгих століть є завсіді той самий і такий самий, хоч змінюється його покоління, а вслід за тим добрі і злі сторони, прикмети й хибні, які піхували наших предків, є і в нас, що вони перейшли на нас з кров'ю. Роздумуючи — ми догадаємося, що упадку княжої держави не можна дошукуватися тільки у зовнішніх причинах, що вона впала лиш тому, що виснажилася у боротьбі зі степовиками, але що тут відгравали велику ролю і внутрішні причини, що на той упадок зложилася і вдача українського народу.

Українську Державу зруйнували в першу чергу міжусобні й сварки князів, що маючи на оці власну користь, інтерес власного загумінка, зводили зі собою завзяті бої, топчили край у крові, погрожували в руйну. Оце ставлення власних цілей вище загального добра, оце типове українське суперництво й незгода, брак послуху й отаманщина підточили даву нашу державу, розложили її знутри, а зовнішні вороги тільки її доконали. Як довго Українська Держава була сильна внутрі, як довго вся влада була в руках одного князя, вона побідоно виходила з усіх воєн і не вона — але її боялися.

І читаючи історію України, ми бачимо дуже значенне явище, що це, що було причиною упадку княжої Держави, те саме завалило відтак Українську Козацьку Державу, те саме врешті привело до загалди й останню нашу Державу, будовану кривим трудом в 1917 р. І тут власне стає ясне, яку велику вагу має знання своєї історії, тут саме стає зрозумілим, члєчо чо вічно поручається й читання й навчання. Історія, ставлючи перед очі блуди й похибки предків, учить нас, як треба нам поступати, щоб не робити більше тих помилок, щоб зновже в майбутньому не пришлось нам жаліти своєї нерозважливості й співати, що «встєятися не було сили». Вслухуючись у голос історії ми плакатимемо добрі сторони, розвиватимемо добрі прикмети, що криються в душі народу й наслідувати наших предків у тому, що гідне наслідвання, що в нашій минувшині Велике та Світле!

А багато преславних подій складається на історію України, що творили

й люди-великі. Згадаїти хочби наскрізь лицарську постать князя Святослава Заволовника, що виправляючись на ворога, послав передом свого гінця з гримким визовом: «Готувєся, бо йду на вас, та ступуючи в смертельний бій, казав дружині: «Не даю Української Землі посоромити», або творця й організатора могутньої Київської Держави, — Володимира Великого, чи першого творця українського права, — Ярослава Мудрого, або неустрашимого лицаря князя Романа Мстиславича, чи розумного князя Ярослава Осмомисла, про якого з такою похвалою висловлюється автор невідомого «Слова о полку», чи врешті короля Данила Галицького, що поклав основи міста Львова.

А ті великі козацькі гетьмани, як геніяльний полководець, політик і організатор — Богдан Хмельницький, слашій переможець зід Конопчу, — Іван Виговський, чи речник боротьби за визволення українського народу зід московського ярма, — Іван Мазепа. А яким царівним ореолом слави окриті оті три сотні борців зід Берестєка, що воали згинути героєською смертю, як віддєтєся в неволі, і ті три сотні юних студентів, що наложили буйніми головами за Волю України під Крутами в 1918 р., засвоюючи молодим грудьми червоної орди вхід до Золотоверхого Києва і тих 359 героєських мучеників зід Базару, що кинулися у вир непереможної боротьби, щоб свідчити перед цілим світом, що «Ще не вмерла України».

Читаючи історію Рідного Краю, ми лїнемо душею в час тієї давної й недавної слави, відчуваємо якусь таку сердешну близькість з усім тим відомим й невідомим героїзм, що колинебудь лягли за українську справу. В нашій душі родяться могутні бажання йти слідами великих предків. Історія лєкає в нас любок Батьківщини, булуть у народі національну свідомість та почуття національної гордості й гідности.

Історія стає учителькою життя.

Тому нехай не буде ніодної хати, в якій не було би отого українського евангелія, тієї книги битія нашого народу — історії України. Зима це час, у якому менше праці, більше вільного часу. Нехай у ті хвилі, замість пустих сусідських балачок, у кожній хаті лунає голєсне читання історії України.

Нехай не буде ніодної Читальні, ніодного Кружка «Рідної Школи», ніодного українського Товариства, дєб хоч раз у тиждєнь не відбувалася сходина з гутірками про Минулу Україну.

Я. Гаши.

Письмо з Америки.

Хвальне Відвинтство часопису „Наш Лемко“ у Львові, Галичина. Припадок попало мені у руки число 22 і 23. «Нашого Лемка», котрим я дуже зрадів, бо той часопис подає вісті з моїх рідних сторін. Хоч я вже 37 років в Америці, однак не можу забути за той край, де я родився. Я мав на думці, що вигоду діти, зложу дещо грошей і поїду на старі літа в затішний куток віку доживати. Однак не так склалося, як гадалось. Діти вирости, покінчили школи, тай не мають заняття, бо настало безробіття і відтожені гроші пішли на прожиток і на старі літа треба в багатій Америці бідувати. Вже сім років триває депресія, котра винищула послідній цент з робітника, так як біблійних сім худих коров пожерли сім товстих коров. Та в оповіданнях біблійних бодай скінчилося на сім неурожайних роках, а тут не видно поліпшення, хоч всякі анатоми фінансові ломлять собі голови, якби поправити поліпшення горожан краю.

Посилаю міжнародним переказом поштовим 2 долари, за що прошу прислати мені «Нашого Лемка» через 16 місяців, починаючи від нового року 1936.

Буду старатися також приєднати нових передплатників і напишу до мого села (Шавне, повіт Сянік), чи одержують там «Ваш часопис». Если ні, то я звідти вишлю передплату.

Буду старатися також подавати деякі відомості за життя українців в Америці, які будуть цікаві для читачів «Нашого Лемка».

Останю з належною пошаною

Вислав Гришко.

Віт Редакції: Надіслав писмо від нашого брата з Америки друкуємо без змін для приміру, щоб його наслідували всі наші брати Українці за океаном і поширювали наш часопис всюди, де живе Українська Рідня.

ЗАГАЛЬНИЙ ЗІЗД «РІДНОЇ ШКОЛИ».

Відбувся у Львові для 25. грудня 1935. р. На цьому Зізді стверджено, що матеріальне забезпечення «Рідної Школи», опертє на дотеперішніх добровільних датках і збірках нашого громадянства, є неустаріальне, тому треба при всіх нагодах переводити широкі і оживлену пропаганду на «Рідну Школу». З рамени Лемківщини промовляв голова філії «Рідної Школи» в Сяноці, др. Степан Ванчицький. Він звернув увагу на потребу творення нових кружків Р. Ш. та приділення рідношкільних учителів — бо Лемківщина не має своїх учителів.

Варто також, щоб новий голова «Рідної Школи», дир. Микола Залачівський подібн при зверненні українських шкільних підручників на Лемківщині, в місце шкільних і педагогічних «лемківських» букварів. Вквітці ціла Лемківщина повинна обстоювати за

Три присуди смерті і дві досмертні тюрми

В понеділок, дня 13-го січня ц. р. в год. 10.30 проголосив президент Окружного Суду в Варшаві присуд в процесі за вбивство міністра Перацкого.

Засуджено:

СТЕПАНА БАНДЕРУ — на кару смерті.

МИКОЛУ ЛЕБЕДЯ — на кару смерті.

ЯРОСЛАВА КАРПИНЦЯ — на кару смерті.

МИКОЛУ КЛИМИШИНА й інж. **БОГДАНА ПІДГАЙНОГО** засудили на досмертну тюрму.

ДАРНО ГНАТКІВСЬКУ засудили на 15 літ тюрми.

ЕВГЕНА КАЧМАРСЬКОГО, РОМАНА МИГАЛЯ й **ІВАНА МАЛЮЦЮ** засудили по 12 літ тюрми.

КАТРІЮ ЗАРИЦЬКУ, засудили на 8 літ, а **ЯРОСЛАВА РАКА** й **ЯКОВА ЧОРНІЯ** по 7 літ тюрми.

Бандері, Лебедеві й Карпинцеві дарували кару смерті на основі амністії і замінили її на досмертну тюрму з утратою громадянських прав на завжди.

До всіх тих засуджених, що покарані в'язницею до 10 літ, пристосують амністію. (Дарують третину кар).

Що відома Української Парламентарної Репрезентації

Свідомі члени при Читальні ім. Качковського хотіли влаштувати краєво-кухварський курс для дівчат в Ждні при чит. Качковського. Управа читальні на це згодилася. Також Централь Союзу Українок за кілька днів писала до нас інструкторку п. Ярославну Сайковську. В невідомо зголошено понад 20 курсанток, що радо приймали і розпізналися з навед. Славкою; читальня написала проханья до староства і в понеділок один з виділених і п. Славка поїхали до Горлиць до староства за дозволенням. Староста дозволення відмовив, заявляючи, що до читальні напише, з якої причини відмовлено.

Місцевий учитель Косела Генрик хотів спроводити інструкторку таку, як сам, до школи, але дівчата не хотіли вписуватися, а коли наша приїхала, дозволення не дали. Пані Славка відіхала, а дівчата кажуть, що до другого курсу не підуть.

Варто, щоб Українська Парламентарна Репрезентація розглянула цю справу.

Рівнож шкільним дітям першої і другої класи поліційно забрано церковні книжечки, тому, що в них є пісня «Боже Великий Єдиний». Деяким поліційні повистригали ці картки. Таке діється по цілій Лемківщині.

—o—

ВАЖНЕ ДЛЯ ТИХ, ЩО МАЮТЬ НАФТОВІ ТЕРЕНИ.

Майже ціла Лемківщина вкритя сіткою ропних криниць, що з них давніше або сьогодні черпають ролу. З огляду на часті випадки між населенням Лемківщини, в справі відшколовання, як також забезпечення багатьох досі відкритих ропних криниць — подіємо до відома, що на основі розпорядку рада міністрів з 28-го вересня 1935 р., з днем 1. січня 1936 р. зачинає свою діяльність у Львові. Вищий Гірничий Уряд. Він обнімає важки для нас новітні: горлицькій, новосаліцьській, ропчицькій, тарнівській та ясельській. Тому у всіх справах відносно добування земної рони, забезпечення старих отворених і незасмотрених криниць, як рівнож у справі доглядного переведення контрактів з приверненням її рідних учителів та вквітці спротив проти накиненої «громадівщини» — букварів.

—o—

новими нафтовими фірмами чи підприємствами — все треба звертатися за порадою і вказівками до вище наведеного уряду.

УКРАЇНСЬКІ КОЛЯДИ В ПАРИЖІ.

З нагоди Різдваких Свят французьке Товариство «Отинше Миру», яке дбає про зближення молоді рідних націй, улаштувало конкурс різдвяних пісень рідних народів, в якому прийняли участь і Українці з своїми колядками. Українці співали під орудою А. Чехівського та як і слід було чекати, були визнані публікою першими з шости хорів, що брали участь в змаганні. Перед виступом українського хору, молодий студент Юрко Еремів виголосив у французькій мові реферат, пояснюючи походження колядок та їх зміст.

Виступ Українців, як доносить Офір, зробив таке добре враження, що Т-во «Отинше Миру» швидко заходив для відкриття в себе української секції.

Лемківська церква в Чорній білі Гривова, зб. 1902 р.

ПОЛОЖЕННЯ СЕЛА В БОЛГАРІЇ.

Ще до війни існувала в Болгарії густа мережа сільської кооперації, так, що майже в кожній селі були кооперативні станції.

По війні швидко піддали вони під вплив комуністичної агітації і разом з комуністами планували недавно Аержавний переворот. Чому воно так діється і звідки походить невдоволення селян з існуючого порядку? В селянських руках знаходиться 93 проц. у правної землі, але супроти густоти населення це дуже мало. Малоземельних господарів є дуже багато і нерідко 10 гектарове господарство поділене на кілька частей. Таке розрідження дуже перешкоджає в раціоналізації і виплатності господарства. Комаєційна акція йде, але поволі, бо натрапляє на великі труднощі. Зате дальше ділення ґрунтів створює сільську бідноту, яка зі свого куска не може вижити. Уряд не має грошей, щоб прийти бідним з допомогою і тому комуністична агітація знаходить підхожий ґрунт у болгарським селі.

ЗЛОВЖИВАННЯ В ОБЕЗПЕЧАЛНІ В СЯНОЦІ.

Викрили контрольні органи з Варшави. Дотеперішні досліди вказали, що спроневері суми перевищують 10 тисяч злотих. Арештовано інкассента Едм. Філіповського. Управитель обезпечальні Владислав Гжебань, якого також хотіли примкнути, втік і десь укривається.

ТУРТУРИ НА ПОЛІЦІ.

Румунська поліція на Буковині зробила собі вже сумну славу. Оце знову в Сереті командант поліції Карстяну зі своїми полціями зупиняє над арештованими, коли вони не хотіли признатися до закиданих їм провин. Сам командант одному в'язневі вирвав вуса, іншому розбив щокю. Топтали також людей по животи. Під натиском прилюдної опіїні прокуратор зарядив над цими полціями судство.

ПО ВСЕМУ СВІТУ ЙДЕ ДОБРА НОВИНА.

(На нуту «Новая радість світу ся з'явила».)

По всему світу
2) йде добра новина
Що Діва чиста
2) породила Сина.
Прийшла новина
2) і на Україну,
Щоб звеселити
2) велику руйну.
Щоб звеселити,
2) з руйні підняти,
Втишити болі,
2) розраду подати.
Зрадіймо, братя,
2) від тої новини,
Надію маймо
2) нинішній днини!

Дитятко Боже,
2) повите на сні,
Славімо шні
2) по всій Україні.
Ісус маленький
2) ручки простягає,
Нас Українців
2) сердечно вітає.
Христос маленький
2) уздрів наші болі,
Він нас вратує
2) з тяжкої недолі.
Веселі будьмо,
2) Христу заспіваймо,
Тримаймось бодро
2) в тугу не впадаймо.

НАШ БРАТИ ЗА ОКЕАНОМ.

«Український день» у Філадельфії.

Дня 28. листопада 1935. р. не вважаючи на зливний дощ, відбулося у Філадельфії величаве свято, яке назвали «Український День Подяки». Раю відбулась архиєрейська Служба Бога в катедральному храмі, підчас якої еп. Константин Богачевський вголосив проповідь. Співали два хори, філадельфійський і честерський. Після Служби Божої був спільний обід у великій салі Товариства Горожан. Зачався він загальною молитвою під проводом Владки. Зараз після перекуски зачались промови. Др. Павло Дубас покликав поодиноких представників сказати слово. Свято було з метою допомогти Українській Католицькій Школі у Стемфорді, тому всі говорили на тему рідної школи в Америці. Промови також коротко владки. Пізніше відбувся концерт силами трьох хорів, філадельфійського під проводом п. Коцюбинського, френкфордського під проводом п. Рогача. Аматорський гурток, що його веде п. Коцюбинський, відіграв одноактову комедію «Тато на заручинах». Перед концертом промовив о. Степан Тиханський, а пізніше п. Антін Пашук. Дуже гарну патристичну промову сказав Владика Константин. Накінцєв слав подяку за працю, допомогу й жертви в удрядженні «Українського Дня Подяки» п. Іван Боросевич. Хори відспівали спільно український та американський гимн.

ЛЕМКІВСЬКЕ ВІЧЕ У ФІЛЯДЕЛЬФІЇ.

Заходами «Комітету Оборони Лемківщини» відбулося 1. грудня 1935. р. у великій салі Товариства Горожан у Філадельфії перше українське лемківське віче. Саля була виповнена й зацікавлення було велике, особливо тому, що прибув на віче молодий український студент з Лемківщини п. Михайло Дудра, що м. ін. відісвідів кілька місцяів у польській в'язниці.

Учасники віча, переважно Українці-Лемки, мали змогу довідатись від п. Дудри, котрий ледви кілька місцяів тому приїхав із старого краю, про теперішню дійсність на Лемківщині. Реферат був дуже цікавий для всіх привітних. Філадельфійські Українці заявили свою повну згоду із змаганнями Лемківщини й обіцяли радо дати свою допомогу.

ВІРИЗКИ З ЧУЖОЇ ПРЕСИ

Двомісячник «Орієнс», що його видає східня Місія О.О. Єзуїтів у Варшаві — давніше в Кракові, пише в числі 6. за листопад-грудень 1935 р.: «Лемківщина, яка одержала відрубу від перемиської дієцезії — Апостольську Адміністрацію, не має (дивне і незрозуміле пояснювання, бо всі знаємо, що Лемківщина має в Перемислі свій духовний семінар — не від сьогодні та іншого її не треба вважати. Прим. скл.) шонайменше наразі, власного духовного семінара. Цього року ап. Адміністратор кс. Др. В. Масьхоч приймив перших шістьох кандидатів на священників від своєї території та примістів їх в семінарі ченстохівській дієцезії, що знаходиться у Кракові.

Українські часописи прийняли це зарядження кс. Адміністратора з невдоволенням, побоюючися подьонізації та латинізації питомців з Лемківщини, та через них, як майбутніх священників — польонізації та латинізації греко-католицької (в оригіналі унійської) церкви».

Стільки від себе «Орієнс». Безперечно — зі становища латинського клеру правільне пояснювання — одначе таке ласкаве припинання — свій свого — ще більше утверджує прилюдну думку про наміри нової церковної влади — Лемківщини.

Впрочім — така латинізація — це стара пісочка...

Звідки взялося москвофільство в Галичині

Читаючи історію Українського Народу, бачимо, що на нашій землі, себто на Україні — від віків гострила свої зуби ненажерлива московська імперія. Та землі, що їх заселює український народ — це землі «молоком і медом текучі», тож маняли вони до себе найрізномірніші народи, а найбільше москалів. Москвофільство за всяку ціну старалася заволодити Україною, тимбільше, що Україна отворала їй шлях на Чорне Море. Остачію їй це вдалося після 1775. року. Москвофільство стала всевладним паном України. Україна втратила свою державно-політичну незалежність. І тоді Москвофільство показало, що вона віміє.

На українців посилалися небувалі репресії — знущання. В 1863 році появилася укал російського уряду, який проголошував засуд: «не біло, ніть, і біть не можець нікакого українського языка». Знов в 1876 р. заборонено друкувати книжки і газети українською мовою та виставити в театрах українські пєси. Рівнож зі шкідлих та урядів усунено українську мову.

Взагалі москалі поведилися жорстоко з українським народом. Хто не підчинявся сваволі московської адміністрації, того замкнули в тюрмах, або гнали на Сибір. Здалося, що москалі діпнуть своєї цілі і цілковито зничать — випародовлять український народ. — Але на перешкоді шим ганебним московським плянам стаювала одна історична подія, а саме: Поза межами Москвофільства опинилася частина українських земель, то є: Галичина. — Галичина стала центром українського національного руху. Тут нахилили захист українські дітячі, прогнані з гра-

ниць Москвофільства. Тут могло свобідно друкуватися українське слово, засуджене на неіснування в границях Москвофільства. Тут підносилися, шораз то на вищий ступінь розвітку — українська культура і національна свідомість. І власне ця національна свідомість, стала пересилуватися через московський кордон, до українських міст і сіл за Збручем і там піддержувала вивольного духа, серед нашого народу.

Москалі скоро прийшли до перекаліня, що так довго їм не вдається випародовити український народ, доки не зничать осередок українського руху, — себто доки Галичина не опиниться під їхніми впливами. Наразі, силую нічого не могли тут зробити. Та на все є спосіб. Де сила нічо не може зробити, там успішними показуються: хитрість, підкуство, гроші. Власне цих засобів хопилася Москвофільство.

Вона підшуквала собі в Галичині відповідних людей та шинувала для них грубі гроші, — і вони за московські гроші почали ширити серед нашого народу думку, що ми і москалі, то один і той самий народ. Або інакше: вони підготовлювали грунт під прихід московської окупації в Галичині. Першою групою таких ліквіємих людей, платаних агентів Москви, була т. зв. «Погодінська колонія», заснована у Львові в 1840 р., що її офіційним опікуном став московський історик Погодін.

З бігом часу в «Погодінської колонії» виростає москвофільська партія, яка промислила розкладову роботу серед нашого народу до 1914 р. В 1914 р. Українці в Галичині, на власній шкірі

відчули «благодать» московського панування. Москалі при допомозі галицьких москвофілів громили все, що було українське. Нищили всі українські книжки та навіть музичні ноти — з українським текстом. Замкнули всі українські школи, товариства й інституції, заборонили видавати українські часописи, прогнали українську мову з публічного ужитку, а навіть греко-католицьких церков не щадили, лише силою мияли їх на православні. Тоді вивезено на Сибір митрополита Андрея Шенгіцького і тисячі української інтелігенції та селян. — Але історичні обставини мінюються.

В 1917 році, в бурхливих хвляях революції, в Москвофільстві пропав царський уряд, — а в парі з шим страшили реальну підставу існування галицької москвофільства.

Коли тепер, серед нашого народу, шлентуються ще де-не-де стародавні москвофільство — то тільки штучно піддержувані чужою політикою.

Однак не треба думати, що під теперішню пору, минула небезпека москвофільства. — Ні. Воно проявляється в інших формах; іншими ключами оперує. Замість старого москвофільства, появилася нове, зване радянським фільством. І знов продажні Юди за московські гроші, ширять серед нашого народу, баламутні кличі; стараються здонати на свою пудку якнайбільше прихильників для червоної Москви.

Ми повинні вже раз зрозуміти, що ніхто інший, тільки ми самі маємо бути панами на своїй рідній землі — господарями в своїй власній хаті.

А всяким зайдом, баламутам зпід «тривітного та» «червоного» стягу дамо нашу тверду відповідь:

— Геть з наших українських земель большевщівці та жидівські вожаки! Досить уже нашої крові напилься кати Українського Народу! П. П.

—0—

НАНАШКА.

(Лемківський говорюм).

— Зорвался як олень, ани-м му на дорогу мерендо не доручила. Ани єя на матір не відрів, така го оснувала забажанка-ве ле чорний утир.

— Ба ле й нач нав чкати? Най би аж позов слани на оноо весілецько?

— Пшов як малюванка; лем писмо носом звергів, што ся волит. Не дав си дварз гварити.

— Ани ми — буд здорова мати не дав. Ой же мати — пок безумом валяєся, то била мати, а тепер надже му матере? Иншу си матір заміняв — сьвату землицю матір... Самам го привела, ци ся на світ не нагваряв; лем ем го як зінчюк лялошля. Ани од людських людей не одставав, нікусе, не лем дакус. Кой льпського спаду засав голыку, як дунай здзеленела загінің, а

пашині ряд зяв шитким злієчкам-кади котрої помішної. Умер би орючи на шпів. Ани му словечком не натякни, бо го зозьвірнт.

—0—

— Лем ся крайка снувала під сонце, кой гори кошпачми верх'яднїя; аж смуга, што воду п'є. Аж гни, біля цмогтаре капеліх одхлїна — тівком го пау білше виділа — синойка єдинога.

— Шмар перічко до Дунаю, як ти перко впаде на спід, а камін стане з верхи, тоди свого сина видіти...

— Такий рочок настав, такий рочок — така годношайка забудь сину, де твоя мамойка... Голосе тонойкий пуцу тя по лісі, по дубовім, листочку шовковім.

— Ага його серце чуло, як хтаха, што крильями до сонічка трепоче. Ци пак до могоди рабствувати годен який? Сама мали прити од себе во-

дїя? Як ем хресцянка — нігда реку, поцтвівана.

—0—

— Радиле зведю по селі люди, што нанашка Улья з роуму зинла за сїном, што до своїх пристав, кой над горами сонце засяєло. Півко ей суги, што кізля виведе на гірку і радит, ніраз не перестане, лем своє зведю. Та хощ і хізька докус сперлася до беріжка і затівков зосунувся на горішні вугла, а окар засунувся як старом веретом над вієчканими — нагваряли Ульяку сусідонки — найби перешла доживати вієчкуну до маміли.

— Ніт, гев го буду вивидати, дем го на сес світоько привела — бом му мати не мачеха — одгварялася нанашка. Не так то легко виречєня рідноько загнїєчкна.

Ю. Гармюни.

—0—

Просимо негайно відновити передплату на 1936 рік.

Між нами не сміє бути ані одного довжника або післплатника «Наш Лемко» — це найдешевший український часопис для народу, бо його річна передплата вноситься лише 3 зл. півріччя 1'80 зл.; для Америки та закордонну річну півтора амер. долара, або рівновартість в злотих.

Також наших Братів за океаном називаємо до масового передплатування і поширювання «Нашого Лемка», бо чим більше число читачів, тим кращий буде часопис і всі будемо точно знати, що діється в наших любих Карпатах. «Наш Лемко» в кожній українській хаті! Адміністрація «Нашого Лемка».

З ІСТОРІ ЛЕМКІВЩИНИ. Сянницька Земля.

До Сянницької землі належало в XV столітті містечко *Яслиська* над гориною Яселькою, на північній схід від Дукляньського переходу. Суддя та лавники найвищого німецького суду на сянницькому замку свідчили 13. січня 1435. р., що перемиський єпископ Януш заплатив Андрієви за Любін цілу півлеку суму за вийство в Яслисках і за солтство в *Королюкові*, теперішнім Волоським і Польським Королю. Село Королюків належало до майна рим. кат. єпископства в Перемішлі, єпископи мали свою палату, в якій часто перебували; тому-то 18. листопада 1463. р. сянницький староста Микола з Витович на підставі жалоби ділчів з Римакова, звинув. єпископа Миколу «з Королюкова» перед свій суд у Сяноці. Перед сянницьким городським судом велася справа усталення границь королівщини південно-західною залукта Сянницької землі. Тут свідки-знайоки, старі люди з Одрехові і Шавного зізнали 7. грудня 1447. р., що всі Бецади (східна часть гір Бескиди) вище та нижче Ясельск і від Ясельск аж до долинини є королівські, навпаки за власність сянницького хоружого призначил село *Мошанець* (тут було приходство і самостійна парохія) зі всіми верховинами аж по річку Лесслар (тепер забута) та Вербино: Знову король (польський) Угашко, грамотою з 8 травня 1434. р. підвів загаломно єпископату містечку Ясельська і села: Королюків, *Даліє* (тепер Далієво або Дальова), *Нову Ясинку*, Вискупині (пізніше *Любатовку*) «в Українській землі в Сянницькій окрузі. 1. вже 20. березня 1470. р. єпископ Микола післав перед сянницький суд синів Катерини, ділчів Риманова, за це, що не хотили перевести розмежування між *Любатовою*, Королюком, *Склярями*, Ясельсками та *Яслиською Волею* та *Батуговою* (тепер. Балутинкою), *Дешном*, *Валтославою* (тепер. Волутушовою) та *Вислюком*, що належали на північ від Ясельск і затримав до нині свою назву. До того єпископа в Перемішлі належала ще оселя *Гербова*, майже перемістив Дуклі на притім майже Ясельки, і *Ріпане*.

(Далі буде).

ГЕОГРАФІЧНІ НАЗВИ — СВИДОМ МІНУЛОГО.

Наше село називається Бонарівка (дарно Боднарівка після вимови людей), пошта Стрижів над Вислюком, повіт Рівнів, а перед кількадесятилітами Коросіно.

Присілок до села Бонарівки, це Буді.

Нарід називає осело присілок. Народний переказ говорить, що село Бонарівка походить від назви якогось боднара, що тут був паном спроваджений десь зі Сходу яко поселенець, а церковний літопис згадує, що від власника тих місцевостей, це є Бонара, яким був Степан Бонар, боярин і староста українсько-руських земель, повіту Дукля, котрий правдоподібно збудував перший замок в Одрікоіно біля Коросіна.

Сусідні місцевості такі: село Коростенко, або Красця з присілкою мала Коростенка і Нетреба, село Ванівка від назви Ваня, дальше село Ріпань з присілкою Вілька, село Петруша Воля з присілкою Завада і Петрівка та Опарівка від назви свьц. Опарівського.

Містечка Ясениця, Домарадж і Небилець, в котрих костели мабуть в церквх деревляні смереківі, про це свідчить ціла будова, зовнішній і внутрішній стиль, а також і усні передавання.

Небилець старший два роки від Львова, містечка Чудець від назви чудо і Фриштак від нім. слова «фриштік», яке оснували Німці та місто Стрижів, в яким є костел з турецького мечету і Корчина, яке люди зовуть Хітчина.

Село: Висока з фільварками Гольчівка і Студелини, Бережанка з присілком Вазі, Гжиска, Годова з фільварком Скала і Перегрібка (?), Живнів (там є відпуст на с. Варвату, як каже усне передавання, що вона там з'явилася) фільварок Маршалок і присілок Кисільничі, Лютча (там є також ще костел деревляний з церкви), присілок зпід Стиру, Бучини, Гевсярівки і фільварок Бердихів, село Воля, де є ще дзвін з церкви, яким дзвонили на полудне, і як оповідають

люди, що по переході на латинство церковцю перевезено до Сянока, а приходське поле і ліс якийсь суддя в Березові записав на церковний, який лишився при греко-католицьким обряді та сьогодні є Кметем.

Назвица гір: гора Кичара, Хиб, Ділак, Стрим, Вижня гора, Камяніч, Липчачка, Ставки, Придавки і Косярники.

Ріки: 1) Вислок, яка має свою традицію, що границі між Польщею та Україною, а навіть самі поляки, на захід від Фриштати замешкали, називають східні сторони Вислока, Русю. 2) Стубиниця, яка пливе від Березова і під Стрижемком вливається до Вислока. 3) Ріка сільська Бонарівська з потоками Плюске, Вовче, Сухий, Страмбівка і Ваджитка, яка пливе на схід і впадає в Живнів до Стубинці.

Василь Качмарський

Бонарівка, дня 10. 12. 1935. р.

—o—

КОРСТУК ПОЛІТИЧНИЙ ОГЛЯД.

Совітська преса оповістила документи про таємний нітський договір між Німеччиною й Японією. Відко — поперек, щоб жидівським большевикам не скінчилися добрі діни.

Також Англія заключила таємний договір з Францією; але такі договори важні лише на папері; бо в дійсності вони не мають жадної вартости; впрочи ситові політики роблять такі договори все під ілюзією покривкою, як дійсність.

Протиталійські демонстрації відбулися в Єгипті тому, що італійці збомбардували єгипетський і шведський амбуляне Червоного Хреста. Погибло 9 Шведів і 23 Абисинців, тяжко ранених начальний лікар Гляндер і др. Голм. Це викалою обурення в цілім світі. Шведська преса пише, що Італія порушила міжнародне поштяте честь. Вся Швеція в глибокій жалобі.

Президент Злуч. Держав Північної Америки Росвелт заявив, що жадна держава не дістане від Америки піддержки на випадок війни. Це викалою велике враження у всіх краях світа.

У Варшаві добігає до кінця процес проти 12 українців за вбивство мін. Перашко. Широко та про подробиці того процесу пише тижневик «Народні Справа».

Перед українським Рівзом скінчили промовляти прок. Жельнєвський і оборонці: др. Горбовий, Шалак і Пашевський. Д-ра Шалака суд покарав 2 рази за міся в його промові по 300 зл. На Свєта процес перервано до 9 ц.м. Присуд сподіваний у найближчих днях.

Всі свідомі громадяни Лемківщини рішучо виступають проти «Лемківського бунваря», тому всі звертаємося до Міністерства Освіти з прилюдним запитом, чому наших українських дітей учать в школі якоюсь німію незрозумілою мішаниною-неговором, — що його ані діти, ані самі вчителі не розуміють? Домагаємося рішких українських шкільних підручників. Нашим матірним язиком був, є та завжди буде український язик. В ім'я релігійної спільноти та єдності це нам належиться.

КЛОПІТНИЦЯ

(З історії села)

Село Клопiтниця, в ясельському повіті, це невелике лемківське сільце, яке належить до парохії Перепригма, положене на захід від неї і віддалене I кілометр. Село має около 150 душ, в більшості сектарів, і є без школи, бо діти ходять до близької Переприжки. Село положене над рікою тої самої назви. Воно заложене грамотою (польського короля) Казимира Великого, виданою в Кракові дня 27. березня 1363. р. Казимир В. хотів з теперішнього місця, де є тепер містечко Осек зробити місто разом з твердиною, а до цього перешкаждали йому послідости тамошних лшварів Петра, Станислава, Святослава, Ісаї, Вільгельма, Івана і Вроцлава, всі Українці. В тій цілі Казимир В. вивластив цих лшварів, а за це дав їм місце в лісі (теперішня Клопiтниця) з правом заложити село тої самої назви, що і ріка. Село заложено після права магдебурського на 12 ланах франконських. В цей спосіб, досить клопiтливий, повстало і село Клопiтниця. Воно мало належати по вічні часи до потомків тих лшварів зі всіми доходами, як мисливство, пiчильництво, ловля риби і т. п. Село винято зпід судів, а мешканців мав судити лише солтис того села після права магдебурського, а солтис мiг судити лишень король, або який вищий суд. Всі нові осадники мали бути вільні через двадцять літ від всяких даних, щоб скорше залюднити цю околицю. За знесені права панщианніні заплатило село 1.181 зл. 40 кр. Наші дослідники Лемківщини доказують, що всі основники села буди від початків України та що вони прийшли тут зі сходу та дали початок під заложення оселі Клопiтниця. Як колись був клопiт зі заложенням села, так і тепер тяжить клопiт на селі і яєсь прокляття, бо село в більшості перейшло на сектанство і загрожує йому не лише релігійний упадок, але і винародовлення.

(За о. Вл. С. подав М. К.).

Домагається правного прихвернення читальне «Просвіти» на Лемківщині.

Шле свідоме громадянство Лемківщини в ряди членів «Просвіти»!

НАДСІЛАНІ КНИЖКИ.

М-р *Микола Тополянський*: Спадщиного право. Про спадщину взагалі. Устині й писемні тестаменти. Правні поучення і зразки. Судовий поділ спадщини. Конечна спадщицна частина діда і родичів. Спадщицне право чоловіка й жінки. Книжка попереджена вступом про розпоряджування майном за життя. Сторінок 160. Накладом Книгш, Львів 1935.

Незнання права, його приписів страшенно мститься на нашому селсько-му населенню. Зокрема незнання спадщицного права спричиняє в нас безлічі процесів, безастанно ворожнєню в селі, спори в родині та багато матерікових втрат.

Ледви, чи багато з нас знає, що се таке віно, виправа, посар, придане, або тестамент-заповіт, завіт, завіщання, відказ. Скільки також мороки, як прийдеться писати тестамент?

Для Лемківщини ця справа дуже важна, бо тут землі щораз менше, вже немає чим обділювати цілу рідню та ще гірше, як господар-власник майна (хати і поля) виїде закордон і там пропадає або помре без тестаменту, тоді суд діанть ціле по йому майно — як в нас звичайно кажуть — «до ривної частини». І це жорстоко нищить наші малоземельні гірські господарства, бо їх роздріблює й творить ще більше бідаків.

Тому вказана книжка принесе нам великі користі, бо вона річево і що найважливіше легко та ясно повчає нас в подробицях про розпоряджування майном за життя, про обов'язки родичів, обов'язок вивинування, виправу для сина, розпоряджування майном на випадок смерті; що є тестамент, зразки (готові тестаменти), що належить до спадщини, а що ні, устині та нотаріарні тестаменти, судовий поділ спадщини, кого, коли та за що можна видітичати, даровизна на випадок смерті, що діється, як хтось не заявить про спадщину, поділ спадщини; у другому розділі: про завіщання, про прихметі маєтків завіщуваних, про набування майна шляхом законного насліддя, про чергу ділення по закону і про чергу ділення подругів іт. д.

Книжка — як рідко — дбайливо опрацьована і недорога, бо всего 2.40 зл. за один примірник. Всі свідомі громадяни Лемківщини повинні замовити собі цю вартісну книжку, як також у кожній читальні та хоч би і кооперативі повинна вона находитичся для загального вжитку членів.

Замовляти: Книгарня «Просвіти», Львів, Руська І за попереднім надісланим готівки. (Ю. Т.)

ДАЛЬШІ РЕВІЗИ У ВОРОБЛИКУ.

В дні 17. грудня 1935. р. перевела поліція ревізі в сідуючому громаді Вороблика король у Томи Коначка, Василі Панючка, Степана Турковського і Ольги Турковської, шукаючи «з «бронюм палюмо».

Тільки не знати як така «броня» мала виглядати, що за нею шукали поміж картками книжок і газет, та в концертах «приватних лістів».

Очевидно не знайшли нічо «недозволеного».

Також переведено ревізію на греко-католицький приходстві в Миланіві, де заарали «Давионки» хоч вони дозволені та належно владою цензуровані.

— 0 —

НЕ ЧПАЙТЕ!

В «Лемку» ч. 47. якийсь «бродяга» Пiльх чпнається українців і «Нашого Лемка». Буало йому «острашили кандидатів» від «школи яков» у Вороблику. Пише в додатку, що на Лемківщині потрафили зібрати аж... 8 учнів «Лемек» помітив як святиливу тої «школи» де значаючому і єрєд якимсь старим бараком з дошок стоїть аж... 5 «кандидатів» та шістьох «преподавателей». Забув сарака написати, що трохо «кандидатів» вже втікло, та ще говорили що тої «префекта» сам дурень та доверва вчиться від дальших ятьох «преподавателей», та що встаріому шпихлірі з дошок не хочуть «ошкати, бо там вітер і сніг звинили «мешкати», що року... Про позем «якук» в оцій «школі» свідчить найліпше факт, що у Воробликах не знайшлися ані оден «кандидат» до неї.

Ліпше дати собі спокій «газпді» префект — забирайся до біса, бо ж добре всі знають, що таких обидів є. Полякини, Воробличани так «любять» як пси жиди в тісній вулиці... У.хо.

— 0 —

ПОБОЖНІ ЗЛОДІ.

В Гірках коло Тарнова знищили минулого року повіль костел. З тої причини розійшлися в грудні 1935. р. люди, в цілі збірки грошей на будову нового костела. Правда, ціль благородна, однак в часі цієї збірки в Баниці, пов. Горалші, вкрад один з тих збірників Василей Горошаків годинник. Це зробив тоді, як жінка згаданого господаря вишла з хати, щоб принести щось на запомогу. Злодія зволено в сусіднім селі. До вини ціт знався щойно тоді, коли стали його бити й віддав годинник, що його вшпав до ковшарі.

Перед такими «праведниками» треба все вистергати.

З **НОВИМ РОКОМ!** Редакція «Нашого Лемка» сердечно вітає всіх своїх Читачів та Прихильників з Новим Роком, і всім бажає якнайкращого зближення Великих і Світлих Днів та єдності цілого Українського Народу!

Вибранці на посаду

Що таке «Страж Пшедня»?

Таке питання поставив репортер краківського «К.Ц.» і одержав таку відповідь: «Є це гімназійна організація, яка громадить в своїх рядах одиниці, що їх призначено за найбільш цінні, та яка пригтовлює до творчої постанови в житті...»

— Отже це є творення майбутньої еліти (вибранців)?

— Так!

— А як добуваєте цю творчу посаду?

— Так, що найменше говоримо, а найбільше робимо.

— ...Що, як і яка це робота?

— Оце напр. хлопці з краківської округи перебули фері в Кремній, повіт Ясло. Працювали між Лемками. Займалися улагодженням і цивілізуванням лемківських загород. Вибрали всі дом і зробили при кожній стайні гноівню. В найближчій фері навчили їх годувати шовкопрядку...

— ...Перші матуристи з легітимацією «Стражи Пшеднеї» покинуть гімназію в 1938. р.

— Но і... будуть мати запевнені посади.

— Не виджу в тому нічого злого — каже п. «стражиний» інструктор — щоб вони мали першество в одержуванні посад...»

Що «Страж Пшедня» вважає себе за «вибранців» польської молоді, за «найцінніших» кандидатів на запевнені посади — це нас не цікавить. Натомість цікавить нас, чому саме Лемки мають бути тією драбинкою до «запевнених» посад, чому саме з лемківської шовкопрядки має вилізи «вибранець» на запевнену посаду. Адже є свої «гуралі» та «мазури», які певно не відказалисяб, щоби «вибранці» зі «Стражи Пшеднеї» «цивілізували» їхні стайні чи гноівні. Лемка за валпо чи шовкопрядку купити не можна. Це певне, і тому радимо «пшеднім» стражакам звернути свої «цивілізаторські» апетити в інший бік. Щоб пізніше не було розчарування... (Наш Прапор).

ЩИРИЙ ДАР СЕЛЯНИНА.

Михайло Батіг, малоработний селянин у Порубах, зрозумів, що кооперація, читальні чи інша установа не може правильно розвиватися, як не має власної відповідної домівки. Він бачив, що в селлах, де є такі домні, там і культурно-освітнє життя бурніше розвивається. Поруби — це присілок Завадова, присілок невеликий, має власну кооперативу для загального закупу й збуту, що називається «Нова Вірка» й має Кружок «Рідної Школи». Обі ці установи наразі не можуть спомогтиса на будову власного дому, тому М. Батіг зробив гарний початок.

Без жадної агітації і намови запросив кількох людей з Управління кооперативні й зі Старшини Кружка «Р. Ш.» і в їх присутності подарував площу під будову «Народнього Дому» в Порубах.

Тодіж списано відповідну умову, яку підписав сам жертводавець і всім свідків-односельчан. За цей дар належить щиря подяка благородному жертводавцеві. Всі прочі селяни з Поруб повинні тепер подумати над будовою «Народнього Дому». Велике це діло й коштовне, але дуже конечне. Спільними силами вдається виконати. Тільки відваги й надії, а тоді Поруби впередять себою Завади, який пажаль і на сором досі не має «Народнього Дому».

ВЕСЕЛА СВЯТОЧНА СПІВАЧКА.

Я прийшов до газди закопчудувати,

А вини їли, попивали —

А мні їли завали.

Я ся дивлю пироги кип'ят;

А в комліи кобаси висять,

А я по їдній брало

І за пазуху ховало.

ЛИСТОВАНЯ.

Вп. Тимо Малий, М. Р. Па: «Народня Справна» передала нам листа з поведкою одержаних на передплату 3 ам. дол. За ширі подороження сердечно дякуємо з милим братнім привітом. Бог з нами!

Вп. П. Т. Васильовський, Америка: Вашу адресу подав нам п. Др. О. Волнович, ми також йому щиро дякує. Листа з 6 грудня 1935. р. одержали з 5 дол. Подякуємо за Вашу передплату 8.35 ам. н. Микола В. з 7.85 ам., за Анатолі Вурдана, Ванза Сидора і Максима Андруса всі з Дубної по 3 ам., так, що передплата для всіх ширівана по кінцеві 1936. р. В імени наших Братів плаємо Вам шире українське Спаси Ві! Окремо нашпешмо до Вас.

Впр. о. М. Денко: прислав щіроцірно передплату за Івана Проля в Аргентині та Микола Козака в Америці. Часом теж пошлемо. Впр. Отію Докторові щиро дякуємо а імени наших Братів за Окваном.

Вп. Іван Кравчишин, Америка: прислав між іншими щіроцірно передплату для Миколи Михайла Кравчишина в Тернополь за «Дипломат» — Нашого Лемка і один «Золотий Козок». Рента годиться з поданим рахунком — синишки і «Комаря» пошлемо. З братнім привітом.

САМОКЛЯСЬКА ГУТА.

Це присілок, положений в лісистих горах на полудне від Перетримки. До недавніх Великих морозів у Гутах було багато черешень, які в зимі 1929 р. повимерзали. Сама назва села кажує, що тут була колісна гута шкла, по якій лишився лише знак з розваленної гутної печі. Гута, зглядно як люди зовуть Гуту, зістали заложені в половині 18. століття, коли то Юрій Мнішек, дідич, задумував будувати палату і костел в Дуклі. Гутянки шкла прибули тут перший раз в Чех і були це змішнені Чехи. Вони дістали тут від пана хати і поля, які собі викорчували в тутешніх лісах. Назви мали Кіхарди, і їх до днесь називають німцями, хоч вони вже тепер ні слова не розуміють по німецьки. Лишився хіба кільком це латинський обряд, тому тих кілька хоч і говорять по лемківськи, то уважають поляками, а не німцями, і вони належать до костела в Самоклясках.

Всі прочі винародовились і перешли на «Руснаків»; те саме чекає і других.

Хат є около 20 в Гутах, а між ними є деякі курні. Гута шкла загниула на початку 20. століття.

За внесення панщини заплачено 1.049 зл. 25 кр. Присілок належить до парохії Перетримки і в цім присілку живуть добрі і незисутні люди.

(За о. Вл. С. подав М. К.).

Кооператива
«СУСЛІВНИЙ ПРОМИСЛ»
Львів, Церковна 2.

виробляє найкращої якості

цикорію «Луна»
підміску кави «Праків»
солодову каву «Луна»

Всі купуємо тільки вироби
рідно о промислу.

Жадейте всюди тільки правдивих українських
шевських мілків

тілкі з тим знаком
одиної української фабрики

Дендра
у львові

Добре уважайте, бо жидівський
картель підшивається під наше
оплакування!!!

ЦІННИК ОГРОШЕНЬ: За текстом, серед знач. оголошень: Півл стор. 800 зол.; пів стор. — 150 зол.; четверть стор. — 75 зол.; одва осьма стор. — 40 зол. Сторінка має 8 шпальт — за 1 мм. на 1-ну шпальту — 30 сот. Оголошення а тексті — 45 сот. на 1 сторінці — 60 сот. Дрібні оголошення від слово 10 сот.